

EXPUNERE DE MOTIVE

1. Descrierea situației actuale

Ca urmare a aderării la Uniunea Europeană, prin respectarea dispozițiilor art. 148 alin. (2) din Constituția României și a tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare”, iar Parlamentul, Președintele României, Guvernul și autoritatea judecătorească garantează aducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din actul aderării.

Prin Acordul de parteneriat, România a asumat finanțarea tuturor obiectivelor tematice prevăzute în Regulamentul 1303/2013, ceea ce a impus aplicarea tuturor celor 36 de condiționalități ex-ante existente în anexa XI a Regulamentului. În cadrul celor 11 obiective tematice ale Strategiei Europa 2020, prin programele subsecvente Acordului au fost stabilite prioritățile de investiții, iar în domeniul administrației publice și a guvernării, obiectivul tematic identificat și asumat prin Acordul de parteneriat 2014-2020, s-a raportat la creșterea capacității instituționale a autorităților publice și a părților interesate și o administrație publică eficientă din Fondurile Europene Structurale și de Investiții (fonduri ESI).

Criteriile de îndeplinire a acestei condiționalități se raportează la procesul de implementare a unui cadru strategic de politică pentru consolidarea eficienței administrative a autorităților publice ale statului membru și a competențelor.

Codul administrativ reprezintă prima intervenție normativă ce reprezintă o codificare amplă în procesul de implementare a strategiilor naționale ce au ca scop crearea unui cadru general de răspuns la obiectivele generale stabilite în domeniul administrației publice. Proiectul de act normativ în etapa inițială a fost elaborat și promovat ca inițiativă guvernamentală, sub forma proiectului de lege privind Codul administrativ și a parcurs toate etapele legale privind consultarea și transparența decizională. În cele din urmă, datorită amplitudinea demersului juridic, autoritatea legiuitoare și-a asumat realizarea demersului normativ ca inițiativă parlamentară.

România continuă să fie caracterizată de o slabă capacitate administrativă a instituțiilor publice, iar birocrăția și reglementările legislative afectează competitivitatea mediului de afaceri, fapt care reflectă necesitatea aplicării unor reforme urgente. Deși s-au înregistrat progrese în multe domenii în țara noastră este necesar să se depună eforturi în direcția consolidării capacității instituționale, reformă și modernizare.

O.U.G. nr. 57/2019, cu modificările și completările ulterioare, - ultima modificare fiind realizată în data de 11.11.2022 prin Legea nr. 272/2022 de aprobare a O.U.G. nr. 164/2020 pentru completarea O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ - este un act normativ cu caracter fundamental în domeniul administrației publice și la momentul intrării Codului Administrativ a corespuns priorităților și obiectivelor stabilite de Guvernul României prin Strategia pentru consolidarea administrației publice

2014-2020, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 909/2014 și a îndeplinit obiectivul creșterii calității actului decizional.

În acest cadru Codul administrativ a devenit o reglementare legislativă care stabilește modul de organizare administrativ-teritorială a României și a modului de organizare și funcționare a autorităților administrației publice locale. Prin dispozițiile O.U.G. nr. 57/2019 se aduc lămuriri într-o serie de aspecte precum: competențele, rolurile și atribuțiile la fiecare nivel administrativ-teritorial. În Codul Administrativ, act normativ în care se stabilește cadrul general de organizare și funcționare aparatului de stat cu administrația centrală și locală, se respectă principiile descentralizării, autonomiei locale și principiul subsidiarității.

Astfel prin Codul Administrativ s-a vizat implementarea unor măsuri de reformă, prevăzute în documentele strategice, de a căror îndeplinire a depins atragerea fondurilor aferente unor programe operaționale. În planul administrației centrale se pune accent pe funcția de planificare strategică, pe funcția de reglementare și control, cu respectarea principiului subsidiarității și al proporționalității.

Prin Codul Administrativ s-a realizat adaptarea structurii și mandatelor administrației publice centrale și locale la nevoile cetățenilor, s-au asigurat condițiile optime pentru repartizarea competențelor între administrația publică centrală și cea locală și, nu în ultimul rând, s-a înlesnit într-un mod determinant adaptarea sistemului de resurse umane la exigențele unei administrații moderne. Un alt rezultat scontat, care încă nu s-a realizat decât parțial ca obiectiv general a constatat în debirocratizarea și simplificarea administrației publice. Prin intrarea în vigoare a Codului Administrativ s-a contribuit la consolidarea capacității administrației publice prin asigurarea calității serviciilor publice.

Codul administrativ urmărește ca funcția de prestare/furnizare de servicii publice în scopul repartizării cât mai coerente și echitabile a competențelor în special în cadrul administrației publice locale, în scopul degrevării activității administrației publice centrale.

În art. 3 pct. 1 din Carta Europeană a autonomiei locale, ratificată prin Legea nr. 199 din 17 noiembrie 1997 pentru ratificarea Cartei europene a autonomiei locale, adoptată la Strasbourg la 15 octombrie 1985, este definit conceptul de autonomie locală ca fiind **dreptul și capacitatea efectivă a autorităților administrației publice locale de a soluționa și de a gestiona, în cadrul legii, în nume propriu și în interesul propriei populații locale, o parte importantă a treburilor publice.**

Referitor la posibilitatea de adoptare a acestui act normativ de către Guvern, prin intermediul unei ordonanțe de urgență, Curtea Constituțională a României, în jurisprudența sa, a stabilit anumite reguli de legiferare. Astfel, studiind jurisprudența Curții Constituționale a României putem constata că ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate dacă afectează, dacă au consecințe negative, dar pot fi adoptate, dacă prin dispozițiile pe care le conțin produc, consecințe pozitive în domeniile în care intervin.

Prin Codul Administrativ s-au eliminat numeroase disfuncționalități observate în practica autorităților administrației publice locale, care aveau drept cauză neadaptarea legislației în domeniul organizării și funcționării autorităților prin adaptarea reglementărilor la realitățile sociale și economice și la complexitatea activităților aferente furnizării serviciilor publice pentru cetățenii români.

Se mai remarcă înainte de codificarea adusă de prezentul act normativ existența unei serii de situații de blocaje la nivelul unor unități administrativ-teritoriale, care aveau efecte negative în ceea ce privește adoptarea/emiterea unor acte administrative privind contractarea și implementarea unor proiecte cu finanțare nerambursabilă, în scopul derulării unor obiective investiționale.

Din aceste motive legiuitorul a dorit ca aceste situații excepționale sunt cauzate în special de reglementările stufoase, disparate și neclare, să fie eliminate prin intrarea în vigoare a Codului Administrativ și s-a dorit atingerea obiectivului de eficientizare a procesului decizional de la nivelul autorităților deliberative, prin instituirea majorității absolute (jumătate plus unul din numărul consilierilor în funcție) inclusiv pentru hotărârile privind administrarea patrimoniului spre exemplu în situațiile de dare în administrare a unui bun proprietate publică.

Prin reglementările Codului Administrativ s-a răspuns nevoii stringente a luării unor măsuri urgente de reformă a administrației publice pentru creșterea capacității administrative și pentru îmbunătățirea ratei de absorbție a fondurilor europene. De asemenea, s-a adus un aport important prin dispozițiile intrate în vigoare care aduc o contribuție importantă în atenuarea disparităților de dezvoltare înregistrate la nivel local, dar și prevenirea și corectarea dezechilibrelor economice. Din păcate aceste efecte încă întârzie să apară evident, încă fiind vizibile discrepanțele majore între dezvoltarea prezentă în mediul urban, comparativ cu situația observată la nivel rural în sate și comune, în special în localitățile din Moldova.

Cod Administrativ nu reglementează doar un segment legislativ, ci reprezintă o operă de legiferare complexă, prin intermediul căreia s-au stabilit următoarele: răspunderea administrativă, serviciile publice, regimul juridic, statutul și raporturile de muncă aplicabile, după caz, prefectului, aleșilor locali, funcționarului public, personalului contractual din cadrul autorităților și instituțiilor publice, precum și regimului bunurilor aparținând proprietății publice și publice a statului și unităților administrative-teritoriale.

Într-o viziune exhaustivă se poate constata faptul că acest Cod administrativ unifică și armonizează plenar normele incidente materiei dreptului administrativ în raport cu instituțiile Uniunii Europene, dar și în raport cu toate părțile interesate de la nivelul administrației publice centrale și locale.

1. În legătură cu administrația publică centrală

Prin O.U.G. nr. 57/2019 s-a stabilit cadrul legal și procedura ce trebuie urmată pentru numirea în funcția de membru al Guvernului, în caz de remaniere guvernamentală sau de vacanță a postului, situații

care, în trecut creau mari blocaje și grave consecințe asupra funcționării administrației publice, din cauza unor reglementări defectuoase. Erau afectate atât activitatea curentă a ministerelor, dar și îndeplinirea unor obiective sau angajamente asumate la nivel național.

În Codul Administrativ s-a transpus din jurisprudență Decizia Curții Constituționale a României nr. 875/2018 asupra cererii de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională între Președintele României, pe de o parte, și Guvernul României, reprezentat de prim-ministru, pe de altă parte.

S-au adus prin această codificare lămuriri în legătură cu atribuțiile, modul de exercitare a acestora, dar și rolul Guvernului. S-au reglementat în mod clar și la obiect atribuțiile ministereleor prin delimitarea acestora de atribuțiile comune cu alte instituții publice centrale. De asemenea, s-a clarificat regimul juridic aplicabil autorităților administrative autonome și regimul juridic al actelor emise de aceste autorități, dar și rangul actelor emise în ierarhia actelor normative.

2. În legătură cu administrația publică locală

Dispozițiile O.U.G. nr. 57/2019 sunt structurate pe 12 părți și reglementează aspecte cu privire la: administrația publică centrală (organizarea, funcționarea și răspunderea Guvernului, modul de exercitare a unui mandat de membru al Guvernului), inclusiv de specialitate (prin care se stabilește rolul și atribuțiile ministerelor etc), autoritățile administrative autonome, administrația publică locală, cadrul instituțional al procesului de descentralizare, regimul general al autonomiei locale, unitățile administrativ-teritoriale în România, autoritățile administrației publice locale, competențele autorităților administrației publice locale, consiliul local, constituirea consiliului local, instituția primarului și mandatul alesului local, instituția prefectului și serviciile publice deconcentrate, reguli specifice privind proprietatea publică și privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, exercitarea dreptului de proprietate publică a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, statutul funcționarilor publici, cu prevederi aplicabile personalului contractual din administrația publică și evidența personalului plătit din fonduri publice. Alte prevederi se referă la răspunderea administrativă, serviciile publice cu principiile și clasificarea serviciilor publice, precum și modificări și completări aduse altor acte normative.

Prin reglementările aduse de codificarea în domeniul administrativ s-au adus modificări în scopul clarificării situațiilor în care actele juridice ale autorităților administrației publice locale sunt supuse controlului de legalitate al prefectului, dar și în legătură cu răspunderea juridică aferentă emiterii actelor administrative.

S-au soluționat inadvertențele sesizate în procedura de validare a mandatelor consilierilor locali/județeni și s-au clarificat aspecte ale procedurii de constatare a stărilor de incompatibilitate în urma cărora s-a soluționează stările de conflict prin încetarea mandatului aleșilor locali. S-au stabilit dispoziții cu privire la atribuțiile viceprimarului/ vicepreședintelui consiliului județean și s-a elaborat un cadru unitar al competențelor și atribuțiilor autorităților locale.

3. Prefectul, instituția prefectului și serviciile publice deconcentrate

În Codul Administrativ s-au reglementat clar și precis modalitățile de colaborare - control între ministere în raport cu serviciile publice deconcentrate sunt subordonate și prefect, precum și stabilirea atribuțiilor, a rolului și a modului de colaborare între prefect și Guvern, dar și între ministere și serviciile publice deconcentrate ale acestora. De asemenea s-au redus anumite disfuncționalități generate atât de neclarități privind statutul lor juridic, cât și de raporturile lor cu miniștri, respectiv cu prefectii.

4. Reguli specifice privind proprietatea publică și privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale

Cât privește reglementarea regulilor specifice privind exercitarea dreptului de proprietate publică și privată a statului și a unităților administrativ-teritoriale, acest Cod Administrativ, în urma realizării unei analize a practicilor administrative existente legiuitorul a intervenit în această codificare specifică administrației publice centrale și locale în legătură cu bunurile proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale și privind modul în care se încheie diferite acte juridice precum: darea în administrare, sau în folosință gratuită, concesiunea, închirierea și vânzarea acestor bunuri.

5. Statutul funcționarilor publici, prevederi aplicabile personalului contractual din administrația publică și evidența personalului plătit din fonduri publice

S-au legiferat noi reglementări privind cariera funcționarului public: de ex. modificarea raporturilor de serviciu, dar și existența unui sistem de recrutare, evaluare și promovare, dar și recompensarea performanței. De asemenea, legiuitorul a dorit să reglementeze mai clar aspecte legate de personalul contractual în ceea ce privește rolul, atribuțiile acestuia, dar și referitor la clauzele contractului, care stă la baza desfășurării activității.

În prezenta formă a Codului Administrativ mai sunt reglementate și aspecte legate de răspunderea administrativă și de răspunderea –patrimonială, dar și raportat la serviciile publice, cu aspecte referitoare la modul de înființare și desființarea al serviciilor publice, criteriile de clasificare și categoriile de servicii relevante.

Sistemul funcției publice în Franța

Funcționarului public din administrația publică franceză, care are un rol foarte important la nivelul aparatului statal, i se acordă o mare importanță, fiind o categorie profesională dominantă. Aceștia sunt considerați elita socială și intelectuală în Franța, deținând o poziție socială privilegiată și prestigioasă.

ASPECTE COMPARATIVE PRIVIND STATUTUL JURIDIC AL FUNCȚIONARULUI PUBLIC

Statutul juridic al funcționarului public bine reglementat în legislația internă a unei țări asigură autorităților publice o guvernare eficientă. În legislația statelor membre ale uniunii Europene nu există o definiție standard a funcției publice și a funcționarului public, însă au fost identificate elemente similare în toate aceste țări pentru a concluziona că există o bază unitară de raportare prezentată printr-o serie de standarde comune în domeniul managementului funcției publice.

Menționăm o parte din aspecte esențiale referitoare la funcționarul public din țările Uniunii Europene: se constituie într-un corp bine definit în categoria personalului bugetar; temeiul legal al încadrării se regăsește în lege, făcându-se o delimitare de personalul contractual care se supune legislației muncii; numirea în funcția publică se face în temeiul legii, prin voința autorităților publice, a reprezentantului statului care are atribuții în acest sens și nu în conformitate cu acordul a două părți; există anumite condiții speciale stipulate de lege pentru eliberarea sau destituirea din funcție a funcționarilor publici; activitatea funcționarilor publici este foarte bine reglementată, având un rol constituțional și strategic; stabilitatea în funcția publică este o cerință pe care toate instituțiile publice o respectă; profesionalism în exercitarea funcțiilor publice.

Aspectele subliniate referitoare la funcția de funcționar constituie adevărate modele pentru procesul de reformare și modernizare a funcției publice și a funcționarului public din sistemul nostru. Principalele măsuri de reformă în ceea ce privește funcția publică și funcționarul public, s-au concentrat în principal pe crearea cadrului legal, care să aibă în vedere noile realități în acest domeniu, și pe completarea acestuia, acolo unde este cazul. Astfel, aproape toate statele membre ale Uniunii Europene au stabilit reglementări generale privind raporturile în cadrul serviciului public.

Danemarca, Franța, Germania, Spania au prevăzut în Constituție principiile generale de organizare a administrației publice, aplicabile funcționarilor publici, ce se referă la cadrul legislativ care reglementează funcția publică. Modul de reglementare juridică a funcției publice diferă de la o țară la alta. Spania permite dubla cetățenie imigranților din Portugalia, Andora, Filipine, Guineea Ecuatorială și țările din America Latină cu care acorduri în acest sens. Imigranții din alte țări trebuie, conform actualei constituții, să renunțe la cetățenia străină dacă vor să o dobândească pe cea spaniolă. Cetățenilor spanioli le este permisă deținerea de dublă cetățenie, dacă în termen de trei ani le confirmă autorităților spaniole dorința de păstrare a pașaportului spaniol.

În țările membre ale Uniunii Europene predomină sistemul carierei, potrivit căruia un funcționar public va ocupa succesiv posturi în ierarhia administrativă a funcției publice, în condițiile garantării stabilității titularilor de posturi și funcții publice în condițiile în care recrutarea și selecția funcționarilor publici se face în același mod ca în sectorul privat.

Recrutare se face în condițiile respectării principiilor care stau la baza exercitării funcției publice, cât și de anumite condiții ce țin de persoană însăși. Criteriile și metodele de selecție reflectă însă, în fiecare țară și pentru fiecare epocă, caracteristicile fundamentale ale sistemului administrativ statal respectiv.

Modelul german este caracterizat prin selecția pe etape și recrutarea liberă pentru selecția funcționarilor de rang înalt. Acest sistem de selectare german menține, în practică, monopolul juriștilor în funcțiile publice de conducere, dându-se posibilitatea potrivit statutului de recrutare și a altor tipuri de candidați, dar nu pentru a face carieră.

În Germania există sub aspect formal atâtea tipuri de funcții publice câte landuri sunt.

Cele trei categorii principale de personal care își desfășoară activitatea în sectorul public sunt: funcționari publici profesioniști (38%), angajați din sectorul public (47%) și muncitori din sectorul public (15%). Există în sistemul german patru structuri de carieră standard: clasa administrativă, clasa executivă, clasa medie și clasa inferioară.

Constituția Germaniei

Art. 28. Constituțiile landurilor – autonomia localităților

1. Ordinea constituțională a landurilor trebuie să respecte principiile unui stat republican, democratic și social, guvernat de statul de drept, în sensul Legii fundamentale. În fiecare land, district și localitate, oamenii sunt reprezentați printr-un organism ales în cadrul unor alegeri generale, directe, libere, egale și secrete. În cazul alegerilor districtuale și locale, persoanele care dețin cetățenia altui stat membru al Uniunii Europene sunt eligibile să voteze și să fie alese, conform legislației Uniunii Europene. În localități, adunarea locală poate ține locul organismului ales.

2. Localităților li se garantează dreptul de a reglementa toate problemele locale, pe propria răspundere, în limitele prevăzute prin lege. În limitele funcțiilor lor desemnate prin lege, asociațiile de localități au și ele dreptul la autonomie locală, conform legilor. Garantarea autonomiei locale cuprinde și bazele autonomiei financiare; aceste baze includ dreptul localităților la surse de venituri fiscale bazate pe capacitatea economică și dreptul de a stabili ratele cu care aceste surse sunt impozitate.

3. Federația garantează că ordinea constituțională a landurilor respectă drepturile fundamentale și dispozițiile alineatelor 1 și 2 din acest articol.

Art. 33. Cetățenie egală – serviciul public

1. Fiecare cetățean german se bucură în oricare land de aceleași drepturi și obligații politice.

2. Fiecare cetățean german este eligibil în mod egal pentru funcțiile publice, potrivit cu aptitudinile, calificările și realizările sale profesionale.

3. Exercițarea drepturilor civile și politice, eligibilitatea pentru funcții publice și drepturile dobândite în serviciul public sunt independente de confesiunea religioasă. Nicio persoană nu poate fi dezavantajată pe motivul apartenenței sau non-apartenenței la o anumită confesiune religioasă sau crez filosofic.

4. Exercițarea autorității suverane în mod regulat este încredințată, în general, membrilor serviciului public, care se află într-o relație de serviciu și loialitate definită de dreptul public.

5. Legea care guvernează serviciul public este reglementată și dezvoltată ținând

Art. 116. Definiția termenului „persoană germană” – restabilirea cetățeniei

1. Cu excepția altor prevederi contrare ale legii, este german, în sensul prezentei Legi fundamentale, persoana care posedă cetățenie germană sau care a fost primită pe teritoriul Reich-ului german până la 31 decembrie 1937, în calitate de refugiat sau de expulzat, de origine etnică germană, sau în calitate de soț sau descendent al unei asemenea persoane.

2. Foștilor cetățeni germani, care între 30 ianuarie 1933 și 8 mai 1945 au fost privați de cetățenia lor din motive politice, rasiale sau religioase, și descendenților acestora li se restabilește cetățenia, la cerere. Se consideră că aceștia nu și-au pierdut niciodată cetățenia, dacă și-au stabilit domiciliul în Germania după 8 mai 1945 și dacă nu și-au exprimat o intenție contrară.

În ceea ce privește dubla cetățenie, Germania este mai degrabă restrictivă. Cel care vrea cetățenia germană trebuie să renunțe la cea actuală, iar derogări de la această regulă se aplică cetățenilor din U.E. și elvețieni, precum și copiilor și nepoților de imigranți. Dobândirea cetățeniei germane după locul nașterii („ius soli”, dreptul solului) se aplică cu unele restricții.

Modelul britanic se caracterizează prin recrutarea realizată de către o comisie independentă, în timp ce modelul francez presupune recrutarea prin organizarea de concursuri și absolvirea unor școli de formare profesională. Recrutarea este posibilă pe baza unei descrieri a funcției, care precizează condițiile de pregătire, de experiență și personalitatea cerută candidaților, aceasta fiind precedată de o preselecție pe baza unui dosar.

Sistemul de recrutare a funcționarilor prin concurs se întâlnește în majoritatea statelor Uniunii Europene, precum: Belgia, Spania, Franța, Italia, Portugalia, Marea Britanie, unde baza concursului o reprezintă cunoștințele teoretice și testul de logică. În comparație cu aceste sisteme de recrutare în Italia, Portugalia, Regatul Unit sau Irlanda baza concursului o formează partea practică.

Cu toate riscurile și dezavantajele sale, se arată în doctrina românească actuală, metoda concursului tinde să se generalizeze în majoritatea statelor contemporane, datorită faptului că aplicată cu obiectivitate și corectitudine, aceasta constituie cea mai indicată metodă de selecție a personalului administrației publice, întrucât poate asigura acesteia un personal calificat, și competent.

În întreaga Uniune Europeană, în legile fundamentale se regăsesc prevederi referitoare la funcția publică, discutându-se despre „bazele constituționale ale funcției publice”. Mai mult chiar, inclusiv la

nivelul structurilor Uniunii Europene, funcționarii publici au o situație juridică distinctă de cea a personalului contractual, confirmată la nivelul jurisprudenței instanțelor judecătorești naționale și europene.

Dacă e raportăm comparativ la reglementările din țările Uniunii Europene, vom constata peste tot o grijă cu totul aparte față de dreptul la carieră al funcționarilor publici, care presupune, înainte de toate, dreptul la stabilitate în funcție; pentru unele funcții de administrație este reglementat, la fel ca și pentru magistrați, principiul inamovibilității (în special în Franța), iar în Germania funcționarii sunt, de regulă, numiți pe viață.

Referitor la dreptul la opinie în Franța, funcționarilor le este recunoscută această libertate de opinie, care este absolută, în sensul că funcționarii nu pot fi recrutați, apreciați sau demși în funcție de opiniile lor. În dosarul personal nu se poate face mențiune despre opiniile politice, religioase etc. Însă, libertatea de opinie nu poate fi confundată cu libertatea de exprimare a opiniilor. Această din urmă libertate este limitată, deoarece formele sale de exprimare pot avea conotații politice.

Spre exemplu, în Franța, potrivit unor dispoziții din Codul penal, funcționarului public îi este interzis ca timp de cinci ani de la data încetării activității sale în această calitate să se angajeze într-o întreprindere privată cu a cărei supraveghere sau control fusese însărcinat sau cu care fusese în legătură în timpul exercitării atribuțiilor de funcție publică. O altă categorie de obligații privește raporturile funcționarilor publici cu publicul, fiind vorba despre discreția profesională, care trebuie conciliată cu regulile privind transparența administrativă, în vigoare în cea mai mare parte a statelor Uniunii.

În Franța cetățenii pot avea cetățenie dublă sau multiplă încă din 2009. În Franța, „ius soli“, dreptul solului, se aplică fără vreo restricție, iar cei născuți în Franța obțin automat cetățenia franceză, indiferent de naționalitatea părinților.

În România, obligațiile ce revin funcționarilor publici conform dispozițiilor legale în materie sunt următoarele: consacrarea activității profesionale îndeplinirii atribuțiilor funcției, respectarea programului de lucru, îndeplinirea cu fidelitate și în mod conștiincios a îndatoririlor de serviciu, să se conformeze ordinelor și instrucțiunilor superiorilor, cu excepția celor vădit ilegale sau care lezează drepturile fundamentale ale unei persoane. În această situație, funcționarul trebuie să motiveze în scris refuzul său.

Păstrarea secretului, furnizarea către public a informațiilor cerute, în cadrul serviciului și cu respectarea prevederilor legale, să se abțină de la orice acte care să compromită prestigiul funcției pe care o deține, fiind interzis funcționarului să solicite, să accepte sau să facă să i se promită pentru el sau pentru alții, având în vedere situația lor oficială, daruri sau alte avantaje. Dezvoltarea capacității administrațiilor publice locale este strâns legată, pe lângă alte aspecte, și de creșterea nivelului de pregătire a funcționarilor publici care deservesc aceste instituții publice.

În România, autoritățile, conform Legii nr.251/2006, au chiar obligația de a elabora un plan de perfecționare profesională a funcționarilor publici și de a-l comunica Agenției Naționale a Funcționarilor Publici, împreună cu fondurile prevăzute în bugetul anual propriu pentru acoperirea cheltuielilor de perfecționare a funcționarilor publici, organizată la inițiativa ori în interesul autorității sau instituției publice, obligație consacrată prin art.53 din Statut. După cum se poate observa în România se regăsesc toate drepturile și obligațiile funcționarilor din statutul francez, dar, în plus, sunt prevăzute și altele, chiar dacă ele nu sunt de fiecare dată specifice numai funcționarilor, iar în foarte multe situații formulările sunt de trimitere. Regimul juridic al funcției publice include și problematica răspunderii juridice a funcționarilor publici. Legislațiile din toate statele Uniunii Europene permit înlăturarea definitivă a funcționarilor publici. În toate statele, respectarea obligațiilor de către funcționarii publici este asigurată prin existența sancțiunilor disciplinare, cum ar fi: votul de blam, avertismentul, retrogradarea, diminuarea remunerației, revocarea din funcție.

În general, în toate statele există sisteme de sancțiuni disciplinare aplicabile în cazul abaterilor săvârșite, cea mai gravă fiind eliberarea din funcție. În toate statele Uniunii Europene, sistemul disciplinar presupune respectarea unor principii fundamentale: dreptul la apărare, funcționarul trebuind informat și, dacă dorește, să fie asistat de un apărător, și posibilitatea unui recurs în fața unui tribunal independent și imparțial.

DEPUTAT
Ciprian Ciubuc

Tabel cu susținătorii
Proiectului de LEGE privind modificarea și completarea O.U.G. nr. 57/20019 – Codul
Administrativ

NR. CTR.	NUME PRENUME	GRUP PARLAMENTAR	SEMNATURĂ
1.	Alenxi Dăut	Hedfiel	
2.			
3.			
4.			
5.			
6.			
7.			
8.			
9.			
10.			
11.			
12.			
13.			
14.			
15.			
16.			
17.			
18.			
19.			
20.			
21.			
22.			
23.			